§ ρη. Ἡ Γλῶσσα τοῦ Γένους μας ἐν γένει θεωρουμένη, εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴπομεν, ἐν πᾶσι καὶ κατὰ πάντα Ἑλληνική. Αἱ κατὰ διάλεκτον τροπολογίαι της συναρμολογοῦν τὴν καθ' ἡμᾶς Κοινὴν ἐθνικὴν Διάλεκτον. Τὸ ὕφος ὅμως τῆς διαλέκτου διαιρεῖται γενικῶς εἰς Εὐγενικὸν καὶ Δημοτικὸν, τοῦ ὁποίου ἐσχάτη μοῖρα εἶναι τὸ χυδαϊκόν. Τούτων τὴν κατ' εἶδος λεπτομερῆ ἔκθεσιν θέλομεν τὴν κάμῃ, θεοῦ συναιρουμένου εἰς τὸ ἐφεξῆς τεχνολογικὸν μέρος τῆς παρούσης πραγματείας. Ἤδη δὲ ὡς ἐν προμελέτῃ περιορίζομεν τὸν λόγον εἰς τὸ νὰ δώσωμεν μίαν εὐκρινῆ ἰδέαν, κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὁρισμὸν τῆς διαφορᾶς, ὁποῦ κατ' εἶδος ἔχει τὸ ὕφος τῆς κοινῶς συνηθισμένης ἐκφράσεως, ὥστε νὰ διακρίνῃ ὁ μελετῶν ἐξ ἰδίας γυμνάσεως τὴν κατὰ κοινὴν χρῆσιν ἐγνωσμένην διαφορὰν τῶν λέξεων, τὰς ὁποίας, ὅπως δεῖ, καὶ ὅπου δεῖ, χρεωστεῖ νὰ μεταχειρίζεται, συμφώνως μὲ τὴν Κοινὴν τοῦ Γένους συνήθειαν. Αὐτὴν τὴν οὐσιώδη τοῦ ὕφους διαφορὰν δὲν τὴν φανταζόμεθα κατ' ἰδίαν ἐπίνοιαν, οὐδὲ τὴν ἀναπλάττομεν κατὰ συστηματικὴν καινοτομίαν. Ἡμεῖς Αἵρεσιν ἰδίαν δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ συστήσωμεν. Ἡ Αἵρεσίς μας εἶναι ἡ κοινὴ ὁμολογία τῶν ἐγκρίτων τοῦ Γένους μας, καὶ εἰδημόνων τῆς Γλώσσης μας. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κατ' εἶδος τοῦ ὕφους διαφορὰ ὑφίσταται πραγματικῶς, καὶ διαγνωρίζεται, κοινῇ ὁμολογίᾳ ἐθνικῶς, εἰς τὴν Γλῶσσαν μας.

§ ρθ. Ἡ ἄγνοια αὐτῆς τῆς κοινῶς καθομολογουμένης διαφορᾶς τοῦ ὕφους εἶναι ἡ κυριωτέρα ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς ἀποπλανήσεως τῶν ἀγυμνάστων συγγραφέων, διὰ τῆς ὁποίας ἀπὸ τὴν καθημαξευμένην ὁδὸν ἐκτρεπόμενοι, χωρὶς πεῖραν, χωρὶς ἕξιν, χωρὶς ὁδηγὸν, ἐκπίπτουν εἰς ἀλλοκότους ἐκφράσεις, καὶ τραγελάφους ἄντικρυς ἀναπλάττουν πρὸς κάθαρσιν καὶ διόρθωσιν τῆς κοινῆς διαλέκτου. Ἡ δὲ ἀκριβὴς ἐπίγνωσις τῆς ὁμο-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ